

Sygn. akt VII W 462/14

(...) 182/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w L. w składzie:

Przewodniczący **SSR Justyna Krzysztofik - Skrzydłowska**

Protokolant Karolina Birulo

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 17.09.2014r.

sprawy:

1. D. W. zd. G.

urodz. (...) w L.

córki Z. i J. zd. Słaby

2. W. F.

urodz. (...) w L.

córki C. i B. zd. G.

obwinionych o to, że:

w dniu 24 lutego 2014 r. w L. na ulicy (...) w sklepie (...) wspólnie i w porozumieniu dokonały kradzieży kosmetyków o łącznej wartości 294,17 zł. na szkodę sklepu (...),

tj. za czyn z art. 119 § 1 kw

I. obwinione D. W. i W. F. uznaje za winne popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119 § 1 kw wymierza im kary po 20 (dwadzieścia) dni aresztu;

II. na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinione w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania i nie wymierza opłat.

Sygn. akt VII W 462/14

UZASADNIENIE

SĄD REJONOWY USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

W dniu 24 lutego 2014r. D. W. oraz W. F.- mieszkanki L. udały się razem do położonego na terenie tej miejscowości przy Alei (...) sklepu (...). Tam po rozdzieleniu się, przechodziły pomiędzy regałami i w pewnym momencie W. F. zaczęła ściągać z półki kosmetyki ukrywając je w kieszeni kurtki. Po chwili do wymienionej podeszła D. W., otworzyła posiadaną torbę, do której W. F. przełożyła skradzione kosmetyki. Następnie obie kobiety udały się w kierunku linii kas

i bez uiszczenia zapłaty za towar opuściły teren sklepu. D. W. i W. F. wspólnie i w porozumieniu dokonały w powyższy sposób kradzieży kosmetyków w postaci dezodorantów antyperspiracyjnych różnych marek na łączną wartość 294,17 zł.

Następnego dnia zastępca kierownika sklepu - (...) ujawniając kradzież w trakcie przeglądania zapisu monitoringu zawiadomiła organ Policji. Przybyli wskutek zawiadomienia funkcjonariusze Policji po obejrzeniu zapisu, przyjęli od zgłaszającej pisemne zawiadomienie o wykroczeniu.

(dowód: zeznania świadka M. K. (1) – k. 3, 46v., zeznania świadka M. K. (2) – k. 15, zeznania świadka D. F. –k. 4v, 46v.-47, notatka urzędowa – k. 1)

D. W. ma obecnie 37 lat. Jest rozwiedziona. Nie posiada żadnych osób na utrzymaniu, nie pracuje.

(dowód: wyjaśnienia obwinionej D. W. – k. 7-9)

W. F. ma obecnie 38 lat. Jest panną. Nie posiada żadnych osób na utrzymaniu, nie pracuje.

(dowód: wyjaśnienia obwinionej W. F. – k. 11-13)

D. W. była uprzednio niejednokrotnie karana sądownie za przestępstwa oraz wykroczenia. Na przestrzeni od 1999r. do 2009r. skazana została prawomocnie przez Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim za przestępstwa pięciokrotnie, w tym czterokrotnie za czyny przeciwko mieniu. Zakład karny opuściła w dniu 14 września 2012r. korzystając z warunkowego przedterminowego zwolnienia. W późniejszym czasie zapadły wobec wymienionej trzy wyroki za wykroczenia popełnione w szczególności przeciwko porządkowi i spokojowi publicznemu oraz obyczajności publicznej.

(dowód: dane o karalności – k. 31-32, odpisy wyroków - k. 40-42)

W. F. także była uprzednio niejednokrotnie karana sądownie: czterokrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu, a nadto za przestępstwa sutenerstwa. Na przestrzeni 2013r. i 2014r. ukarana została sądownie trzykrotnie za popełnienie szeregu wykroczeń przeciwko porządkowi, uregulowaniom ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, spokojowi publicznemu, obyczajności publicznej oraz mieniu.

(dowód: dane o karalności – k. 34-35, odpisy wyroków - k. 43-45)

D. W. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmówiła składania wyjaśnień. Zawiadomiona o terminie rozprawy osobiście, podobnie jak W. F. nie stawiała się, co skutkowało wydaniem wyroku zaocznego. W apelacji, wniesionej w terminie ustawowym przewidzianym dla złożenia wniosku o sporządzenie i przesłanie uzasadnienia wyroku, D. W. podniosła, że wskutek życia przy zapewnieniu jedynie minimum socjalnego nabawiła się stanów depresyjnych, traci kontakt z rzeczywistością wpada w złość, co wymaga leczenia psychiatrycznego. Wskazała, że może wykonać karę w formie prac społecznie użytecznych.

Wyrok w stosunku do W. F., wobec jego nie zaskarżenia uprawomocnił się.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków M. K. (1), D. F. i M. K. (2) oraz w postaci notatki urzędowej jednoznacznie wskazuje na trafność stawianego D. W. zarzutu. Zeznania, w których świadkowie opisują spostrzeżone na nagraniu monitoringu zachowanie obwinionej – wkładanie do torby zagarniętych kosmetyków celem ich ukrycia, a dalej opuszczenie sklepu bez uiszczenia zapłaty są zborne, wzajemnie się uzupełniają tworząc logiczną całość.

Nie doszukał się jednocześnie powodów, dla których pod wątpliwość poddać by należało wiarygodność powyżej wyszczególnionych dowodów. Żadna ze stron takich wątpliwości nie przedstawiła i nie dopatruje się ich Sąd - oceniając każdy z dowodów w sposób obiektywny.

Sąd dał więc wiarę zeznaniom wszystkich świadków, a także pozostałym dowodom zgromadzonym w sprawie w postaci dokumentów, których treść w ogóle nie była podważana.

Reasumując D. W. dokonując zaboru kosmetyków o łącznej wartości 294,17 zł poprzez ich przejęcie od W. F. i ukrycie w torbie dopuściła się wykroczenia kradzieży z art. 119 § 1 k.w.

Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości wykroczenia, o którym mowa w art. 47 § 6 k.w. jest znaczny. Obwiniona dokonując kradzieży artykułów kosmetycznych dopuściła się czynu przeciwko mieniu wyrządzając szkodę w istotnym rozmiarze, która to w żadnej części nie została naprawiona. Działanie było planowane i odbyło się podziałem na role, a motywacja czynu nie znajduje żadnego innego określenia ponad chęć pozyskania w sposób bezprawny mienia. Rodzaj skradzionych artykułów nie potwierdza, aby czyn zaistniał w związku z życiem obwinionej w ubóstwie, czy w granicach minimum socjalnego.

Za okoliczności obciążające wymiar kary Sąd przyjął działanie w celu osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej (art. 33 § 4 pkt 2 k.w.) oraz uprzednią karalność za przestępstwa przeciwko mieniu oraz wykroczenia .

Okoliczności łagodzących Sąd się nie doszukał.

Wymierzając karę obwinionej w oparciu o dyrektywy z art. 33 § 1 i 2 k.w. oraz uwzględniając okoliczności obciążające i znaczny stopień społecznej szkodliwości Sąd doszedł do przekonania, że karą słuszną w zakresie społecznego oddziaływania oraz odpowiadającą celom zapobiegawczym i wychowawczym, jakie mają zostać osiągnięte względem obwinionej jest kara 20 dni aresztu.

D. W. łamie porządek prawny notorycznie. Dotychczas orzekane kary zarówno o charakterze wolnościowym, jak – w sprawach o przestępstwa kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, dla wdrażania wymienionej do przestrzegania norm prawnych w przyszłości okazały się zupełnie nieskuteczne. Wprawdzie po opuszczeniu w 2012r. zakładu karnego D. W. nie popełniła kolejnego przestępstwa, lecz na przestrzeni ostatnich lat dwóch dopuszczała się wykroczeń, zaś to, które stanowi przedmiot osądu w niniejszej sprawie cechuje się wyższym ciężarem gatunkowym aniżeli wykroczenia poprzednie. Powyższe oznacza, że dla uzmysłowienia D. W. nieopłacalności wchodzenia w konflikt z prawem zasadnym jest orzeczenie kary aresztu. W warunkach wolnościowych bowiem kara nie osiągnie swoich celów wychowawczych i zapobiegawczych. Brak przypadkowości w działaniu obwinionej, łatwość z jaką dopuściła się wykroczenia oraz uprzednia karalność wymagają orzeczenia sankcji karnej represyjnej , stanowiącej dotkliwą reakcję na kolejne naruszenie porządku prawnego. Karą, która cele takie spełni oraz adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu jest kara właśnie 20 dni aresztu.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o treść art. 624 § 1 k.p.k. mającego po myśli art. art. 119 k.p.w. odpowiednie zastosowanie w sprawach o wykroczenia. W zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania Sąd miał na względzie brak dochodów po stronie obwinionej.